

ЙОРДАН СТУБЕЛ ЛИСАНА-ПРЕСТРУВАНА

chitanka.info

От гори, ливади
Ежско се обади:
— Добър ден, кумичке,
хубава Лисичке...
Нещо май и днеска
пак не си доволна.
— Остави ме, Ежко,
от стомах съм болна.
Вече три дни става,
като бясна вия —
ни тревица хапвам,
ни водица пия.
Ти къде на тука,
Ежко Ежовина?
— Тръгнал съм да диря
бащина градина.
С мен ела, Лисанке,
времето го бива,
да похапнем нейде
младичка коприва.
Тя е и полезна,
лековита, здрава,
за стомах е чудо,
па и сили дава.
— Щом е тъй — да дойда,
Ежо Ежовина,
та дано намерим
бащина градина...
Тръгнали полека
двама отзарана —
Ежо Ежовина
и Кума лисана.
Ала ето Кърта,
ето го не свърта,
пътя им прегражда

и им се обажда:
— Добро утро, Лисо!
Добро утро, Ежко!
Накъде самички
като кукувички?
Неотдъхнал, Ежко
отговори тежко:
— Слушай, братко Кърте,
Лиса я не бива,
три дни вече става,
как стомах я свива.
Тръгвай да вървиме,
та да я спасиме.
Ала пуста Лиса —
нали път я чака,
хитро на земята,
легна и заплака:
— Нямам сили вече
да вървя далече.
Ами който знае,
нека ми побее,
та дано разкара
болката в стомаха!
Тия три дни, Кърте,
сякаш триста бяха.
Ежко се замисли,
надалеч погледна,
па каза на Лиса,
както му е редно:
— Ах, Кума-кумичке,
хубава сестричке,
почини си още,
малко е до края!
Като стигнем горе,
ще извикам Зая.
Той сега в шумака
чака и кротува,

него ще помолим
да ти поврачува.
Сепна се Лисанка,
па се поразшава:
— Аз си отпочинах,
да вървим тогава.
Дълъг път вървели,
нищо не видели,
ала чак на края
срещат Зая-бая.
— Зайко, братко Зайко —
Ежко се обади, —
тръгнахме да търсим
бащини ливади.
Лиса зле е болна,
Лиса я не бива,
ах, дано намерим
билки и коприва!
Вярвам, че ще има
някъде тъдява
или меча пита,
или пък тинтява.
Гледай я, горката,
от корем се свива!
Хайде, Зайче-байче,
с нази за коприва!
Тръгнаха тогава —
Лисанка не става:
легнала, кротува,
болна се преструва.
— Ах, какво ни стигна!
Лиса е умряла —
нали три дни вече
нищо не е яла?
Па замоли Ежко:
— Зайче, ако знаеш,
я легни до Лиса,

та да ѝ побаяш.
Зайо, без да мисли,
скокна, па стъписа,
право до зъбите
на кумица Лиса.
Нещо до главата
взе да ѝ хортува,
зер за лоша болест
зайчето врачува.
Лиса се спотая
и едва кротува,
и едва се сдържа,
че я смях надува.
Тъй мълча Лисанка
ала не дотрая,
зина и се хвърли
и изхруска Зая.
Хапна си месенце,
па се пообеди:
— Тъй си хапвам, Ежско,
само на поклади.
Кърта се уплаши,
свря се във земята —
и така, горкия,
отърва главата.
А пък клетник Ежско,
като затрепери,
във една хралупа
бърже се намери.
И така на Лиса
мина ѝ стомаха,
ала пак изтегли
Зайо сиромаша...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.